

פרשת וישלח

תשפ"ג

גליון צ"ח

יעקב אבינו נענש - שלא נתן את בתו דינה לעשיו, שמא תחזירו בתשובה (בגיל 98!!). כמה הדבר מחייב אותנו לפעול בכל כוחנו לקירוב רחוקים... יש תוצאות מפתיעות...

מִשָּׁח לְמַעֲנֵה הַתְּחַזְקוֹת בְּעִבּוּדַת ה'...

לע"נ מ"ה הרבני אסן מירון
ג' הרבני אסן קרלין, וכל מתי ישראל

לחדר, לקח הרבי צדוק"ל את ידו, וליטפה בחום ובחיבה, השמורים רק לאוהבי-ישראל כמותו, והודה לו מעומקא דליבא.

"אני מבין לליבך שאיך רוצה לקחת כסף על העזרה שהגשתי לנו; אבל מאידך, תבין גם אתה ללבנו, שאנחנו מצוים על הכרת-הטוב, ולכן אנחנו רוצים לשלם לך" - אמר הרבי. ליבו של השכן נמס מרוב התרגשות. הוא הופתע. הוא - שהכיר את החרדים בעיקר מהעיתונים ושאר אמצעי-התקשורת שם הם מתואר כ'זורקי אבנים' - לא חלם לפגוש בכזה יחס אנושי ולבבי דווקא מהם.

ואז נוטל הרבי גביע-כסף, ומצוה לחרוט בו את שמו של היהודי, 'זוהי תהיה עבורך מתנה על פעלך הטוב למעננו'.

הרבי אף הורה לחתום ולחרוט בתחתית הגביע את שמו (של הרבי), להודיע ולהיודע שמדובר אכן בהוקרה אישית ממנו.

בלית-ברירה נטל השכן את הגביע, וחזר לביתו, תוך שהוא מניח את גביע-הכסף על אחד המדפים בסלון הבית.

מיני-אז, כל פעם שהרבי פגש בו ברחוב, היה אומר לו 'שלום' בחיבה ומתעניין בשלומו ובשלום ילדיו ובני-משפחתו.

כזה היה הרבי. כל מי - ולא משנה מי זה יהיה - שנקלע ליד' אמותיו, זכה ליחס אבהי. הרבי הראה לו פנים שחוקות עם החיך הנצחי שלו והתעניין בו ובבני-משפחתו בכנות.

היחס החמים של הרבי עשה רושם כביר על השכן. הוא נשבה בקסמה של החמימות והאהבת-ישראל שהפגין הרבי החיפאי.

חלפו להם כמה שבועות.

בליל שבת אחד נתקלת בעלת-הבית בגביע המהודר שקיבל בעלה מהרבי, ולפתע היא פונה אל בעלה ואומרת לו: "אתה יודע מה? הנה יש לנו גביע בבית, בוא נעשה קידוש..."

מוציאים יין, ועושים קידוש. לקראת השבת הבאה, פונה כבר הבעל לאשתו, ואומר לה: "את יודעת מה, אם אנחנו כבר

כדרכו, הרבי בעל ה'חכמת אליעזר' מ'סערט-וויזניץ' צדוק"ל נוסע למעון-הקייט בשכונת כנען שבמרומי עיר הנופש הנצחית - צפת.

ברחוב הזה, התגוררו מתי-מעט. אחד השכנים היה יהודי שהיה מנותק כליל מהיהדות, [בשל החינוך הישראלי הקולקל שקיבל] בעצם יום שבת-קודש, יום החופש השבועי שלו, היה רוכב על הסוס האביר שלו - פעמים רבות, תחביב שהיה לו.

פעם הגיע הרבי למעונו והנה הוא מגלה כי הדלת נעולה. הגבאים ובני-המשפחה ניסו למצוא פתרון לתקלה, אך ללא הועיל.

אחד הגבאים פנה לשכן המדובר, כאמור אחד היחידים שהאחד ברחוב, וביקש ממנו אם יוכל להגיע ולסייע. זה אכן בא והצליל לפתוח את הדלת.

הגבאי נכנס לרבי, וסיפר לו דברים כהווייתם. 'האם שילמת ליהודי שעזר לך, על העבודה שהשקיע בתיקון הבעיה?' - שאל הרבי.

משהשיב הגבאי בשלילה, הורה לו האדמו"ר ללכת ולשלם לו כמה מאות שקלים. הגבאי עשה כפי שנצטווה, אבל השכן סירב לטול את הכסף.

גם לאחר שהגבאי סיפר לו שהייתה זו הוראה מיוחדת של הרבי, לא רצה הלה, בשום אופן, לקחת את התמורה.

כששמע הרבי כך, ביקש שיקראו לשכן. כשנכנס זה

"וְיָגֵם בְּלִילָהּ הוּא וַיִּקַּח אֶת שְׁתֵּי נָשָׁיו וְאֶת שְׁתֵּי שְׁפָחָיו וְאֶת אֶחָד עֶשְׂרִי יְלָדָיו וַיַּעֲבֹר אֶת מִצְרַיִם יָבֵק". (לכ, כג).

וכתב רש"י: "ודינה היכן היתה, נתנה בתיבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשו עיניו, ולכן נענש יעקב שמנעה מאחיו שמא תחזירו למוטב, ונפלה ביד שכם".

מקור הדברים מה'מדרש' (בראשית רבה, פרשה עו). "ודינה היכן היא? נתנה בתיבה ונעל בפניה, אמר; הרשע הזה עינו רמה היא, שלא יתלה עיניו ויראה אותה ויקח אותה ממני.

ר"ה בשם ר' אבא הכהן ברדלא אמר, אמרו לו הקדוש ברוך הוא "למס מרעהו חסד", מנעת מרעך חסד, מנעת חסדך מן אחוך דאלו איתנסית לגברא לא זינתה, בתמיהה לא בקשת להשיאה למחול הרי היא נשאת לערל, לא בקשת להשיאה דרך היתר הרי נשאת דרך איסור".

מבואר ברש"י ובמדרש שהטעם שנענש יעקב בדבר הזה, כיון שנעל אותה בתיבה, שלא יתן בה עשו את עיניו וישא אותה, ומכיון שהיתה יכולה אולי להחזירו בתשובה, לכן נענשה שנפלה ביד שכם.

מדקדק מורינו המשגיח ר' יחזקאל לווינשטיין צדוק"ל: עשיו היה זקן 98 נב (היה תאום של יעקב) והקב"ה העניש את יעקב כיון שמנע את עשיו שאולי יחזור בתשובה, רואים שאין גיל שאי אפשר להשתנות ולחזור בתשובה שלימה...

אומר ר' מייליך: עומד לו בחור או אברך צעיר ואומר, איך אני יכול לחזור בתשובה????

[מוסיף ר' מייליך; הבעיה של הבחורים היום שהם רואים את עצמם בני 100, לא 98...]

לפנינו מעשה פלא - הממחיש את שגב הנשמה היהודית, ולא ידח ממנו נידח, ואפילו אנשים שנראים ומתנהגים כמו 'עשיו' יכולים לחזור בתשובה, ומוטל עלינו לנסות מה שביכולתנו לכל אחד ואחד, ואם לא אז ח"י יכול להיות עלינו תביעה כיעקב אבינו ח"ו.

ימי בין-הזמנים' תשס"ה.

ידידי יעקב - ויצר לו

היה צר ליעקב למה אין לו מספיק שלימות במידת הבטחון - והוא ירא [לפום דרגא קדישא דיליה]...

סח בין תפילין של יד לתפילין של ראש

הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א הביא בשם הרה"ק ה'בית עין' זיע"א (במעמד רבבות אלפי ישראל, בסעודת ההילולא קדישא של הרה"ק הבית עין ביהמ"ד הגדול ויניץ, י"ב כסלו תשפ"ג) הגמ' אומרת "סח בין תפילה לתפילה, עבירה היא, וחזור עליה מעורכי המלחמה". (מנחות לו).

הכוונה הפשוטה של הגמ' זה שאפילו האיסור של דיבור בין תפילין של יד לתפילין של ראש, זה עבירה שחוזרים עליה מעורכי המלחמה - בעת הכרות הכהן 'מי האיש הירא מעבירות שבידו'.

הרה"ק ה'בית עין' מפרש את הדברים בדרש ה'עבודה'. תפילין של יד, הם כנגד הלב - שזה מרמו על שברון לב מעבירות, תפילין של ראש - הם כנגד התרוממות הראש, זמנים מרוממים.

מי שמחלק בין הזמנים הגבוהים - והוא חושב שאין לו את היצר הרע, אלא היצר הרע זה רק בזמנים הנמוכים

ועל זה מלחמת היצר - עבירה היא, צריך תמיד להלחם... וכל זה הוא חוזר מעורכי המלחמה - מלחמת ה'. [הדברים באו באידיש, ויתכן שלא הובנו כראוי, ומחמת קוצר הזמן לא הובררו כדבעי].

do548432274@gmail.com

ר' אמונת של הלבנה הרב דוד מטיאס

ביעור בפירות וירקות של ועדת השמיטה

גליון הקודם נתבאר שפירות וירקות הקדושים בקדושת שביעית מותר לאוכלם כל זמן שמצוי מאותו המין בשדה, אך משעה שכלה הפרי או הירק מן השדה יש חובה לבערו, דהיינו להוציאם מכינתו ולהפקידם בפני שלושה, [אך רשאי לשייר לעצמו ולבני ביתו שיעור מזון ג' סעודות].

והנה אם הגיע זמן הביעור ועבר ולא הפקיר הפירות, כתב הרמב"ן (ויקרא כ"ה ז') שנאסרו הפירות באכילה, וכ"כ החזו"ן זצ"ל בסדר השביעית (ס"ק ה') שאם לא הפקיר נאסרו הפירות והירקות באכילה לכל אדם עיי"ש. עוד כתב החזו"ן איש (שם) שאפילו גדלו הפירות בשדה נוכרי חייבים הם בביעור [לדעת הסוברים שיש בהם קדושת שביעית] ואם היו ברשות הישראל בשעת הביעור ולא ביערם נאסרו באכילה, אך אם היו ביד הנוכרי בזמן הביעור כתב החזו"ן איש שלא נאסרו הפירות באכילה, אך צריך לקיים בהם מצות ביעור כשמגיע ליד ישראל, ואם לא קיים בהם הישראל מצות ביעור ביום שהגיעו לידו נאסרו באכילה (חזו"א שם).

והנה בימים אלו משווקים בחנויות [שבפיקוח ועדת השמיטה] תפוחי אדמה שנלקטו בשביעית משדות נוכרים [יבול נוכרי], ונשאלתי, על מה סומכים ועדת השמיטה לשווק תפוחי אדמה אלו, והרי זמן הביעור של תפוחי אדמה כבר עבר בחודש אב, ומאחר ובעלי החנויות ורשתות השיווק לא הפקידום לכאורה נאסרו באכילה לכל אדם [כפי המבואר בחזו"ן איש הנ"ל שאפילו היו הפירות ביד הנוכרי בזמן הביעור מכל מקום חייב הישראל לבערם כשבאו לידו, ואם לא ביערם באותו יום נאסרו באכילה].

ושאלתי שאלה זו להגאון רבי צבי ובר שליט"א [מרבני ועד הכשרות של "בד"ץ שארית ישראל] [השיב שסומכים על מה שכתב הגר"ח קניבסקי זצ"ל בשם מרן החזו"ן איש זצ"ל שפירות וירקות של שביעית הנמצאים בחנויות שמיטה [שהם ע"י שליחת] בזמן הביעור, אינם צריכים ביעור דהוי כמו הפקר (דךך אמונה פ"ו בציון ההלכה ס"ק מ"ו) עכ"ד. והדברים צ"ב מדוע הפירות שנמצאים בחנויות השמיטה הוי כהפקר והרי בעל החנות קונה מהגוי בשליחות הציבור, והרי זה שייך כעת לציבור, ומדוע שהפירות לא יתחייבו בביעור כשמגיע זמן הביעור, ומצאתי שנשאל בזה הגר"ח קניבסקי זצ"ל (קוני' ביאורים וביירותים בהלכות שביעית) והשיב הגר"ח שאין צוננם של הציבור לזכות בפירות כל זמן שלא באו לידם עיי"ש [ועיין ארחות רבינו ח"ב בהוספות עמ' לח' בשם הגר"ש ברזם זצ"ל שביאר הדבר בנוסח קצת שונה].

מקדשים על היין, אז אולי תדליקי אֶתְךָ נרות השבת' - - -
משהודלקו הנרות, וקידשו על היין, התביישו כבר הבעל
והאשה להפעיל את מכשירי-הצפייה שהיה בסלון. מְמָקוֹם זֶה,
סיפר האב לילדיו כמה מסיפורי צפת שהורגלו על לשונו
מקדמות-דנא.

מיותר כבר יהיה לציין שבשבת הבאה לא רק שהדליקו
נרות, קידשו על היין ולא הפעילו את המכשיר, אלא גם הפסיקו
לנסוע ברכב.

שבועות לאחר מכן נראה אורח מפתיע בתפילת ליל שבת
מלכתא במעונו של הרבי שבעיר הנופש.

היה זה אותו שכן, רוכב הסוס לשעבר, שהפעם ביקש
כיפה וניסה למלמל מהסידור. אחרי היחס שקיבל, הוא רצה
להתקרב למה שהיה כה רחוק. הוא בעיקר בהה, כי לא ידע מה
מתפללים, אבל ניסה ככל יכולתו. בינתיים, עיניו התמגנטו
בריקודי 'לכה דודי' הסוחפים.

לפני צאתו מהתפילה נפרד ממנו הרבי באיחול 'שבת
שלום' וכדרכו, התעניין בשלום ילדיו.

המופלא של ה'השגחה פרטית'. כמה מופלא שבזכות מפגש
'אקראי' שמתגלגל בזכות מנעול תקוע במעון-הנופש, הלב
היהודי - שגם היה נעול - נתפתח לדווחה ודורות רבים שבים
הביתה. ע"כ מהרב פרידמן שליט"א.

מ"ה למעשה?

ראינו שאין אחד שלא יכול לחזור בתשובה, ראינו שהיה
תביעה על יעקב אבינו שלא ניסה להחזיר את עשיו בתשובה
[אך שהדבר כרוך בנתינת בתו הצדקנית לעשיו הרשע, שהיה כבר בגיל 98,
ומוחזק לנאוף ולרצוח וכפר בעיקר וכו'], חובה עלינו לנסות כמה שיותר
לפעול ולחזק יהודים, ולקרבן לאבינו שבשמים.

איך? יש היום 'לב לאחים' המשוועים לשעת התנבות שבועית,
יש עוד ארגונים שונים של קירוב, כל אחד יחשוב בעצמו מה
הוא יכול לעשות, אבל חייבים לעשות, יש תביעה נוראה על כך,
ומידה טובה מורובה ממידת פורענות.

אם העונש היא שהבת ניתנת לעשיו ולשכם, אז השכר הוא
שהבת ניתנת לתלמיד חכם...

הודיעו לנו שהשידוך יבד מהפסק.

הפעם הבן שלנו כבר נשבר, והחלטנו 'לשחרר' אותו
קצת. זה היה בתחילת חודש אייר, ומכיון שאז היה האירצייט
של הרה"ק רבי ישעי' מקרעסטיר, החלטנו לנסוע לצינונו
הקדוש בהונגריה [מכובד שהיה זה בהיתר של רב מובהק כהוראת-שעה,
לצורך שחרור מהמתח והלחץ שהבן היה נתון בו באותה שעה].
פנינו לסוכן נסיעות והזמנו 3 כרטיסי טיסה, לי ולאשתי
ולבני, וגם חדר מיוחד במלון לשני לילות.

הגענו במלון, התמקמנו שם, וכשביקשנו לצאת
ולטייל קצת, נדהמנו לדאות לא-פחות ולא-יותר, את ה...
ההורים והבת איתה נפגש הבן, שסירבה להמשיך
בשידוך. גם הם, כך מתברר, נסעו כדי 'להשתחרר' קצת,
והחדרים שלהם היו ממש סמוך אלינו.
לא צריך לתאר את אי-הנעימות העצומה שהייתה
לנו, במיוחד כשהתוכנית הייתה שנישאר שם במשך
יומיים. אי-הנעימות הייתה עלולה לגרום לכך שלא רק
שהבן לא ישתחרר אלא מצב זה אף יוסיף לו מתח.

התקשרנו לסוכן-הטיסות וביקשנו ממנו למצוא לנו
חדר אחר, במלון אחר, מרוחק יותר. ואכן, הסוכן נענה,
ועברנו למלון אחר. הייתה זו טרחה גדולה להעביר לשם
את כל המזוודות, אבל לא הייתה לנו כל ברירה.

לאחר סידור המזוודות במקום החדש, פנינו לצאת
לטייל, והנה שוב - - לא יאומן!!! את מי אנחנו פוגשים
שוב?? את... ההורים עם בתם... גם הם ביקשו בגלל אי
הנעימות להחליף חדר, במלון אחר - - ושוב 'נחת'
בדיוק סמוך אלינו...

הפעם כבר לא הייתה ברירה, והתחלנו להחליף
דברים עם הצד השני.. ואז החל הקרח להפשיר..

בסופו-של-דבר הם החליטו שאולי בכל זאת כדאי
לחזור להצעה שלנו... ובמהלך היוםיים הללו נשברה
הצלחת, שם בהונגריה.

"לידע, להודיע ולהיודע, שכאשר שידוך צריך לצאת
לפועל, הרי גם אם ניסע ו'נברר' להונגריה, השידוך ירדוף
אחרינו עד שם, וגם אם נחליף בית מלון, זה ימשיך לרדוף,
כי הקב"ה יושב ומזווג זיווגים, ומי יגיד לו מה תעשה ומה
תפעל!"

(מתוך הספר החדש "בוודאי גם שם" - סיפורי השגחה אישיים
מאת הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. ניתן להשיג בפלא:
0504116867)

לעברו נגל לנגבם
התחזקות בעבודת הלב - זו תפילה

כמה ענייני תפילה מהפרשה על רגל אחת

בתחילה לא אמר צאן כדי לא להזכיר לו את ב' גדיי
הצאן שאתם הוא גנב את הברכות -ולבסוף הזכיר
צאן, וכן בסוף לא חילק את ב' המחנות, כאן לפני
תפילה וכאן אחרי תפילה, ואחרי התפילה הוא לא
מפחד ממנו בכלל... (רבינו בחיי).
בחרבי ובקשתי - מתרגם אונקלוס: בצלותי ובבעותי,
- בתפילתי ובקשתי.
זה הכוח האמיתי והיחיד, השאר דמיונות של היצר...

עלון השבוע: לא נתתם

חלק נטרם לע"נ: משה בן חנוס תודתי. וזוגתו רחל זיבת בת נזכר תודתי.
(מתוך הספר החדש "בוודאי גם שם" - סיפורי השגחה אישיים מאת הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. ניתן להשיג בפלא: 0504116867)

אט-אט התקרב יותר ויותר ליהדות, וכיום הוא יהודי כשר,
הוא הקים בית יהודי לתפארה כשבניו מפארים את ספסלי
הישיבות הקדושות ובנותיו את מוסדות החינוך 'בית-יעקב'.
זרע ברך השם. ביתו שלו משמש כבית-כנסת ובית מדרש עם
שיעורי תורה.

והכל בזכות היחס האבהי והאוהב של הרבי, שבכלל הגיע
הנה למנוחה.

(מאת הרב אברהם ישראל פרידמן שליט"א. סיפר להנ"ל שלוחא דרבנן
הרה"ח רבי מנחם אליעזר מוסי' ששמע ממחוננו, המשב"ק רבי נפתלי
קליין, שהיה עד למעשה; תוספת נכבדה לסיפור שמענו מיידינו סופר הבית
היהודי הרב משה-מיכאל צורן הי"ו, ששמע את הסיפור מ"ק האדמו"ר
שליט"א).

ואפילו בהסתרה

אין ספק, שליבת הסיפור הוא היחס החמים שכה אפיין
את הרבי ה'הכמת אליעזר' ז"ע. אהבת הבריות נקייה וכנה,
אהבה שאינה תלויה בדבר, שבלי מילה על 'יהדות', הצליחה
להמים לבבות ולקרב למוטב.

אבל אנוכי - כמו בסיפורים אחרים - ראיתי גם את הפן

בנו הגיע לפרק 'האיש מקדש' כבר לפני זמן רב,
וההצעות עלו וירדו, אבל כלל גמר לא הגיעו. הדבר מאוד
כאב לנו, ובפרט לבנו היקר.

לפני כחודשיים הציעו לבן שלנו שידוך מצוין, והעניינים
התחילו להתקדם, ואף נפגשו כבר שתי פגישות. אלא
שהאכזבה לא בוששה מלבוא - לאחר הפגישה השנייה,

בה אנו הויין
מעשה מוזק באמונה ובטחון
"מה' אשה לאיש"!!! לא יעזור שום דבר...

וקרשתו מכל חמנים
בענייני 'שבת מלכא קדישא'
שבת היא מלועזק - אם תכבדה מלהצטער בה

בכח השמחה בשבת להציל את האדם מכל 'החבילין' דמעיקין, ואמרו חז"ל (מכילתא, הובא ברש"י שמות כ, ט) "ועשית
כל מלאכתך - כשתבא שבת, יהא בעיניך כאלו מלאכתך עשויה, שלא תהרהר אחר מלאכה", וכתב ע"ז ה'שם משמואל'
(שלח תרע"ז) בשם אביו הרה"ק האבני נזר' ז"ע, וז"ל, שמעתי מפ"ק אדמו"ר זצוק"ל שמידה זו נוהגת בכל ענייני האדם,
אפילו מי שיש לו חולה בתוך ביתו ר"ל, אם אפשר לו שיתאפק ולא יצטער ולא יהרהר בעגמת נפשו בודאי שיתרפא, כאמרם
ז"ל (שבת יב.) "[הנכנס לבקר את החולה אומר שבת היא מלועזק ורפואה קרובה לבוא, ורבי מאיר אומר] יכולה היא
שתרחם". עכ"ל. וכלשון רש"י (שם) "יכולה היא שתרחם אם תכבדה מלהצטער בה". ומכלל דברי השם משמואל 'שמידה
זו נוהגת בכל ענייני האדם' למדנו, שאין הדברים אמורים רק לגבי חולה, אלא גם לשאר מיני צער ומדווה, וכגון מי שנסובב
בחובות וכיו"ב, שאם יתאפק מלהצטער אלא יגיל וישמח בשבת שיכולה היא שתרחם ומוטבח לו שיצא מאפלה לאורה.
וכבר איתא ב'ספרי' (בהעלותך יט) על הפסוק (במדבר י, י) "וביום שמחתכם - אלו השבתות".

וכה כתב בספר 'מתוק מדבש' (להגה"ק רבי יצחק פרחי, אות ו) "ובענייני ראינו בני אדם שהגיעתם צרה עד לקראת השבת,
וביום שבת עצמו הסיחו דעתם מצרתם ושמחו בשמחת השבת כראוי, ולא הכניסו עצב ודאגה בלבם על צרתם, וזכו שאבלם
נהפך להם לששון ונושעו מצרתם בנס ופלא".

לפנינו מעשה פלא - על אשה שבידה את השבת וזכתה לנס עצום...

בשעה 3:00 לפנותי-בוקר של ליל שבת מלכתא, מצלצל הטלפון ב'קבלה', והמחשבות נדות אל הלא-נודע. מי עשוי לצלצל
לכאן דווקא עכשיו בשעות לילה ועוד של ליל-שבת??

זה קרה בטבריה, בשבת מלכתא במהלך חודש אדר תשפ"ב.

עובדי 'חברה קדישא' בת"א ערכו שבת-גיבוש לרגל ז' באדר א' - יום המצוין אצל ה'חברה קדישא' - באחד המלונות
הממוקמים בטבריה. הזוגות לא הורשו להביא ילדים ומשפחת אחד העובדים עברה - בדרך לטבריה - בבית משפחת הגיס
שבחיפה, ושם הותירו את ילדתם לשבת.

ואז, כאמור, בעומק ליל-שבת, מצלצל הטלפון בבית-המלון.

העובד הנכרי עונה. על הקו מבית-החולים רמב"ם בחיפה, שם מבקשים מבני-הזוג המדוברים לנסוע עכשיו כדי... להיפרד
מילדתם הפעוטה. (מדובר, אגב, בילדה יחידה שנולדה להם כעבור שנים ארוכות של צפייה). מתברר, כי הילדה נפלה מקומה גבוהה ומצבה
קריטי.

לאחר כמה שעות, ובכפוף לשאלת רב פוסק שהיה במקום, הורשתה האימא לנסוע עם מונית נהוגה בידי גוי.

מונית הזומנה מאחת מתחנות המוניות כשכמובן שם התבקשו להביא נהג גוי.

הנסיעה החלה, ובדרך האישה כמובן פורצת בבכי-תמרורים בלתי-פוסק. הילדה שלה מוטלת בין חיים למוות. הנהג
מתעניין מה ארע, והוא מבקש להרגיעה. "אל דאגה, אל ייאוש. אפילו חרב חדה מונחת...".

האישה - לתקפת בהלם אלמותי. מה לנהג ערל עם מימרת חז"ל? ואז, לאחר בירור קל, מתברר כי הלא-יאומן קרה: לבסוף
הזומן נהג יהודי לקחתה הביתה ולא היה נהג גוי באזור.

היה זה בצומת 'גבעת אבני' הסמוך לשכונת 'פוריה' במרומי טבריה. האישה ביקשה לרדת לאלתר ושום שכנועים לא
הועילו. היא עשתה את דרכה רגלית ליישוב 'גבעת אבני' הסמוך ונקשה על דלת המשפחה הקרובה. שם קיבלוה בסבר
פנים יפות, כשהיא שחה אודות המקרה העגום.

כמובן שהשבת עברה עליה באווירת לא-קלה של מתח ודריכות מפני הבאות.

השבת יוצאת.

היא מתקשרת, בהולה כולה, לביה"ח רמב"ם כדי לדעת מה שלום הפעוטה שלה.

ואז התברר הנס הגדול: בשעה 10:30 בבוקר - בדיוק בשעה בה החליטה לרדת מהמונית למען כבוד השבת - קרה הנס:
הילדה התעוררה מהתרדמת העמוקה וקראה: "מה אני עושה פה?"; תוך שהיא מבקשת להוריד ממנה את המכשירים
הלופתים.

האם - נדהמה. הבינה את הנס הגדול ואת העובדה כי "שבת היא מלועזק - ורפואה קרובה לבוא".

ואפילו בהסתרה

פנים שונות לו לנס הזה. אבל מעל כולנה עולה ההבנה כי כי השבת מקור הברכה ומקור הרפואה היא.
וכנודע, כבר שחוו משמו של מרן החפץ חיים זיע"א (כפי שנשמר מעדות הגאון רבי שמחה קפלן זצ"ל - רבה של צפת) כי הקדמת זמן
קבלת השבת מסוגלת לרפואה, כי מקור כל הברכות היא השבת.

(מתוך הספר החדש "בוודאי גם שם" - סיפורי השגחה אישיים מאת הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. ניתן להשיג בפלא: 0504116867)